

ENTRE TOTS

cartalector@elperiodico.com
entretodos.elperiodico.cat
@EPentretotsConsell de Cent,
425-427,
Barcelona 08009.

Edicions Primera Plana SA, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopilacions de premsa (press-clipping), sense comptar amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32.1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intel·lectual.

'CAS PUJOL'

El xantatge

Lluís Lluch
Barcelona

De tot el cas Pujol, i trobant lamentable tot el que dia a dia anem sabent, no s'està parlant prou del que crec que és el més perjudicial: la negociació sota xantatge de la Generalitat amb el Govern espanyol. Sembla demostrat que des de feia anys els diferents governs espanyols coneixien els tripijocs fiscals de la família Pujol però no feien res. En aquest escenari no cal ser un gran estrateg per saber que negociar sota xantatge et debilita. I això és el que probablement ha estat passant durant anys. ¿Quin finançament o inversions en infraestructures hauríem tingut si el senyor Pujol hagués pogut negociar sense l'amenaça que es fes públic el festival fiscal de la seva família?

EL TEMPORAL

Begues, incomunicada

Mireia Murillo
Begues

La nevada d'ahir va deixar Begues, situada a només 30 quilòmetres de Barcelona, incomunicada. La carretera BV-2041 que comunica el meu poble amb Gavà va quedar tallada de matinada. No hi havia cap comunicat informatiu a la web de l'ajuntament ni a les xarxes socials, ningú a la policia local va respondre a les nostres trucades. Va ser a través del whatsapp d'un conegut, de les 06:55 hores, que ens vam assabentar que la carretera estava tallada. I fins passades les vuit del matí l'ajuntament no va informar en un comunicat a la web que no era possible la circulació per la carretera cap a Gavà ni cap a Olesa de Bonesvalls. Crec que en situacions com aquestes l'ajuntament i la policia han d'estar a disposició dels ciutadans per alertar-los dels riscos de perillositat, i més encara amb els avisos previs que s'havien fet dies abans.

ESPORT I POLÍTICA

Abans que el Barça

Vicenç Rico
Barcelona

Com a soci del Barça vull tranquil·litzar Xavier Lloansí, que en la seva carta de dimarts passat (*Barça, 17, 14*), mostrava la seva preocupació per la Lliga en què jugaria el nostre equip en cas de convertir-se Catalunya en un Estat independent. ¿Què vol dir? ¿Que per disfrutar com a culers hem de permetre com a catalans el tracte vexatori i injust d'Espanya? Doncs rotundament no, que ningú s'equi-

'CIUTAT MORTA'

L'ecosistema del 4-F

Conec bé el cas 4-F perquè, entre altres coses, aquell 2006 estava editant el documental *Barcelona 2006: l'any del civisme*, que analitzava els efectes de l'ordenança del civisme de l'ajuntament. L'ordenança partia del supòsit que a Barcelona hi havia un excés d'incivisme i, per les activitats que apuntava, estigmatitzava certs col·lectius ja per si mateixos vulnerables. Prohibia tantes coses que era inaplicable, però permetia un ús selectiu segons es cregués convenient. En aquest ecosistema es van donar el cas 4-F, els tres de Gràcia i molts altres. Els casos de tortura i abús policial no són ni esporàdics ni minoritaris, ni tampoc constants i atribuïbles a la totalitat dels agents, però sí que compten amb la

cobertura, protecció i tancament de files de l'Administració i dels cossos de seguretat enfront de la ciutadania. És una concepció de policia impune que té arrels en el franquisme i que no es pot criticar perquè és impermeable. És molt paradigmàtic comprovar com els cossos policials i els seus caps polítics sistemàticament desvien i desacrediten les crítiques de mala praxi en lloc d'investigar-les per tractar de dignificar els cossos policials. L'emissió de *Ciutat morta* per TV-3 és una excepció deguda a una sèrie de coincidències. És una fita que hem de celebrar des de l'activisme i des de l'activisme audiovisual, però no sabem si serà un precedent perquè altres documentals similars puguin seguir el seu camí o si serà un precedent en el sentit de fer

impossible l'emissió. Una de les queixes que sento envers el documental és que només ha investigat les irregularitats amb els detinguts i no qui és el culpable d'haver deixat invàlid el policia. Però és que un documental d'autor no és un reportatge periodístic que pretén acostar-se a l'objectivitat. Un documental té uns autors i aquests han enfocat el tema que els ha semblat més interessant i de la manera que han trobat més convenient. Qui vulgui posar el focus en altres coses haurà de fer un altre documental.

Jordi Oriola

Realitzador audiovisual.
Barcelona

OBITUARI

A Amparo Baró

Diu la seva biografia: «De pare aragonès i mare valenciana, Amparo Baró va néixer a Barcelona el 1937. Va començar la carrera de Filosofia i Lletres, que va abandonar després de veure actuar l'actriu Asunción Sancho a *Seis personajes en busca de autor*». Personalment hi afegiria una menció a la pluralitat de personatges que va interpretar amb la seva particular intensitat. Podia brodar qualsevol registre encara que, sens dubte, no deixaria d'agrair-li eternament la manera divertidíssima amb què aconseguia, cada diumenge, posar punt final al meu cap de setmana abans

d'entrar en el tediós dilluns. Sens dubte, 7 *vidas*, amb la Sole i l'elenc d'actors que componien la sèrie, era la millor forma d'anar a dormir. Haurem de demanar a les televisions que tornin a emetre la sèrie per tenir una mica més d'Amparo, que sempre ens ve de gust. Sense conèixer-la en la vida real, em sembla que devia ser una persona molt sincera. La comparo al talent de Pepe Rubianes, que sense deixar mai de ser ells mateixos la seva audàcia escènica els convertia en els nostres còmplices, autèntics monstres de la comunicació de masses que simplement deien el que pensaven sense enganyar ningú, cosa que els feia més exi-

tosos, encara. Quan feien alguna crítica a través de les seves enginyoses frases, tots pensàvem el mateix, però no ens atrevíem a dir-ho tan alt ni tan clar. Tots dos, l'Amparo i el Pepe, han fet de portaveus dels nostres racons més recòndits sense atendre prejudicis ni el que diran, perquè des del teatre han tractat com ningú la nostra duresa quotidiana. Ironia en estat pur.

Blanca Gotor

Publicista i escriptora.
Barcelona

PENSIONS

107 euros menys

Apreciada Fátima Bàñez, ministra d'Ocupació i Seguretat Social: he rebut la seva carta sobre la revalorització de les pensions. Així que l'anava llegint la meua cara s'il·luminava: que bé, això va per bon camí, aquest Govern és una meravella. Després, quan he agafat el full on s'especifica l'import de la pensió, he estat a punt de caure rodona. Els seus col·laboradors són uns autèntics cracs: sumant, restant, multiplicant i dividint han aconseguit que el que havia de ser un augment, malgrat que fos petit, s'hagi convertit en

una rebaixa, almenys en el meu cas. Concretament, 107 euros menys al mes. Per cert, ¿podria saber exactament per què apliquen aquesta reducció? Però bé, tot i així estic molt contenta. Amb el sacrifici dels pensionistes, sobretot dels més pobres, el país tirarà endavant i tots serem molt feliços, ¿oi que sí? Res més, senyora Bàñez.

Carmen Bazán

Jubilada.
Barcelona

en comunitat

¿Què opineu de la reforma universitària?

La reforma universitària del ministre Wert preveu itineraris acadèmics de tres anys de carrera i dos de màster. Els seus defensors al·leguen l'equiparació amb Europa, però els seus crítics adverteixen que això encarirà els estudis. ¿Quina és la vostra opinió? Entreu a la nostra web i ompliu el formulari.

A la web
entretots.elperiodico.cat

voqui, és molt més important la dignitat d'un poble que mil partits de futbol. Crec que en les lligues veïnes veurien amb molt bons ulls la incorporació del nostre club: imaginin-se l'aterratge a França o Itàlia de Messi, Neymar i companyia.

Un problema menor

Josep Maria Badia
Barcelona

M'agradaria respondre a la pregunta del senyor Lloansí sobre quina Lliga jugaria el Barça en una Catalunya independent amb la resposta que va donar fa temps Josep-Lluís Carod-Rovira: tant de bo que tots els problemes fossin tan greus com aquest.

CATALUNYA, MALLORCA

D'esquena

Josep Enric Bordes
Barcelona

Emocionat llegeixo a la contra d'EL PERIÓDICO les paraules de Toni Torrents (28 de gener), el farmacèutic mallorquí que va portar la festa de Sant Antoni de sa Pobla a la Vila de Gràcia. I en Toni amolla veritats com a punys una darrera l'altra. «Els catalans no tenen sa més petita idea de Mallorca». En efecte, ¿quants de nosaltres anomenem encara així la capital de l'illa? «Compartim la llengua i la cultura, però a Mallorca hi ha un anticatalanisme *tremendo*», diu. I jo em pregunto fins a quin punt no és fruit del «paternalisme que ve de Catalunya». «Tenim una identitat compartida, però cadascú ha d'estar orgullós d'allò que és seu», i certament ja va essent hora que valorem i ens interessem per aquestes diferències, ja que no hi haurà millor manera d'enfortir la nostra identitat que construir ponts de trobada. Com bé diu en Toni a l'entrevista, «la política canvia, però la cultura queda».

CULTURA

La forja catalana

Luisa M. Madrazo
Barcelona

Agraeixo molt sincerament la resposta de Josep Capsir a la meua carta sobre l'absència de la forja catalana al Museu del Disseny i l'explicació que ens dona. No obstant, els amants de la forja som conscients que la prioritat del Cau Ferrat no ha estat el ferro. Crec sincerament que els barcelonins tenim dret a veure exposades les peces que formen part del nostre llegat cultural i que fa anys van marxar de casa per impulsar un museu del ferro català que mai ha estat realitat. També m'agradaria veure exposada l'obra dels grans forjadors barcelonins.